

Arrest

nr. 137 807 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gezien het verzoekschrift dat op 8 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, met name een vrees voor onbekende Albanezen die hen (en hun ouders) in hun land van herkomst, Kosovo, lastig vallen.

Verzoekers en verzoeksters eerste asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 54 824 en 54 825 van 24 januari 2011 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en zij niet aannemelijk maken dat zij in geval van problemen niet op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kunnen rekenen.

2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. In de

beslissingen wordt o.a. vastgesteld dat aan hun nieuwe verklaringen als zouden de ouders van verzoeker in Kosovo omwille van verzoeker door onbekende Albanezen worden lastig gevallen die hem ervan verdenken een misdaad te hebben gepleegd tijdens de Kosovaarse oorlog geen geloof kan worden gehecht, dat zij in hun opeenvolgende asielaanvragen hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden, en dat het feit dat verzoeker in België zelfmoord wilde plegen nadat de politie bij hen thuis was langsgekomen op zich niet relevant is bij de beoordeling van zijn asielaanvraag, en het feit dat verzoekster toen hartproblemen kende een motief is dat geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar allerhande, voornamelijk oudere rapporten van Amnesty International en het "U.S. Department of State" (waaruit volgens hen blijkt dat in Kosovo de nationale en internationale autoriteiten niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden aan de burgers en er nog steeds sprake is van ernstige discriminatie van de etnische minderheden) en stellen dat "hun bescherming door de nationale en de internationale autoriteiten geenszins gegarandeerd is". Uit hun opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens zowel hun eerste als hun huidige tweede asielaanvraag blijkt echter dat noch zij, noch hun familieleden (voor hun beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen) ooit klacht bij de Kosovaarse autoriteiten hebben ingediend. Hun stelling als zouden deze hen niet kunnen of willen helpen, berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaringen of concrete gegevens. Verzoekers maken dan ook niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hen, in geval van eventuele problemen in de toekomst, aan nationale bescherming ontbeert.

4. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij een nieuw stuk hebben ingediend met een Engelse vertaling. Zij wijzen er op dat er door hen rapporten werden ingediend die de informatie en rapporten aangehaald door het Commissariaat-generaal volledig ondermijnen. Verzoekende partijen stellen nog dat hen wordt verweten geen klacht te hebben ingediend terwijl de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toch zou moeten weten dat dit zinloos is nu de corruptie bij de Kosovaarse autoriteiten alomtegenwoordig is en deze autoriteiten zelf verantwoordelijk zijn voor de discriminatie van de Roma.

4.2. Wat betreft het nieuw stuk dat verzoekende partijen met toepassing artikel 39/76, §1 van de vreemdelingenwet bij aanvullende nota hebben bijgebracht, zijnde een verklaring van de ouders van verzoekende partijen, stelt de Raad vooreerst vast dat dit document bezwaarlijk als een objectieve bron kan aanvaard worden gelet op de verwantschap die de opstellers ervan hebben met verzoekende partijen. Bovendien wijst de Raad er op dat hieruit geenszins blijkt dat de in Kosovo nationale en internationale autoriteiten niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden aan verzoekende partijen en dat er nog steeds sprake zou zijn van ernstige discriminatie van de etnische minderheden. Luidens de verklaringen van de ouders van verzoekende partijen hebben ze immers betreffende het beweerde incident zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de Kosovaarse politie en wordt de zaak behandeld. Waar verzoekende partijen voorhouden dat er door hen rapporten werden ingediend die de informatie en rapporten aangehaald door het Commissariaat-generaal volledig ondermijnen, kan dienstig verwezen worden naar wat de Raad hieromtrent in de beschikking van 25 november 2014 heeft geoordeeld: *“Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar allerlei, voornamelijk oudere rapporten van Amnesty International en het “U.S. Department of State” (waaruit volgens hen blijkt dat in Kosovo de nationale en internationale autoriteiten niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden aan de burgers en er nog steeds sprake is van ernstige discriminatie van de etnische minderheden) en stellen dat “hun bescherming door de nationale en de internationale autoriteiten geenszins gegarandeerd is”. Uit hun opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens zowel hun eerste als hun huidige tweede asielaanvraag blijkt echter dat noch zij, noch hun familieleden (voor hun beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen) ooit klacht bij de Kosovaarse autoriteiten hebben ingediend. Hun stelling als zouden deze hen niet kunnen of willen helpen, berust aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaringen of concrete gegevens. Verzoekers maken dan ook niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hen, in geval van eventuele problemen in de toekomst, aan nationale bescherming ontbeert.”* Ook met hun algemene stelling dat het zinloos is klacht neer te leggen gelet op de corruptie bij de Kosovaarse autoriteiten, tonen verzoekende partijen niet op objectieve wijze aan dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS